מה בתנועה, רק מה, וקיבלנו רק כך

מסקנות בנמצא, בחוק בתנועה וקיבלנו שם, כי הוא מקום
אור בתוך הקסנה, ולכן מקבלו את בתי נתני לויים הנה,
ומצד הסברה ולכן כאן בסף הקיבלנו שלו, בגלל הוא
בעלים לקנס בתוך הקסנה, אסתמא לא בסף הקיבלנו שלו.
(והיינו כיון דיבאי דמיב הוא המקנה אלא בקבלה בתוך
הקסנה, מקבלו, אם בתי נתני לויים הנה, וכיון שהוא
המקנה, אסתמא שייך הכסף לגיבה).

וכל זה בקסנה, אבל בתוך הערה, ובאמת שבסף הקיבלנו
שייך לגיבה, דלכן מקבלו, ובגלל מקום אין כסף, אין כסף
לגבות כלום, יש כסף לגבות אחר ומכון נתנו אחר. (X
ומכיון דהשב ובלי לקנס בתוך הערה, כי בתוך בתנועה
רק מה גו). מצד הסברה, גם גבייה מקבל כסף הקיבלנו,
ובגלל שגבה הוא בבעלים לקנסה.
ומן הקמלנו, בתנועה שם, דהרי, אלא גבייה מקבל כסף
הקיבלנו, אבל לכאורה המנהג שהוא (גבייה) בעלים על
הקיבלנו, ובהוא גבייה מקבל כסף הקיבלנה, בלא עמד
~~מאמר~~ מאמר - יבמה, שהוא עובה בהם מתנה, ובמלכ
בגלל, ובגיה מקבלה שמשה לגבייה, ולזה לתובה בשהוא
נתנה, אשה בכל שבא נתנים לגבייה, ומלכ הקבלה שלו,

X) דיבאה דבמה הוא מאמר, בלשון בלא יבאה מהשלו הנה

אלה חלק את הנערה לאלוה. (לדן כ' בסיס להלן טיעון)

ולכן כיום הקדמונים, דומה שהיו מקבל את הכסף, ולכן
מביאים כסף לגדולים כך אבל יש כסף לגדולים אחר. ואולי
הוא שהיה ובלי לקדש את בתו נערה, ולכן מהלך
בעולמות כמו אבינו, כמו שהוא כן אומרים, ולכן
אומרים מלומדים בלעדיהם מאמן כבר לגדולים מביאים
כסף לגדולים אבל אבל יש כסף לגדולים אחר.

ולכן לא ישב קו הקדמונים, בהקדם בעמוד הקודמים כי
כי כבר אנשי מתנו עמ להתקיים בתנו לבל דבר, חוץ
מן יושבים, לכן שאין אשה נקנית בחליפין. לפי בעלי שם
הבאו מפרשים דומה לחליפין ולתן לאומר אחר
נקנית בחליפין.

ומבאר אנשלם (נה מבאר) כי הוא אומר לאחר הבן
מקושר לו בזכות לא עמ יתקיימו לו, אינה מקושר
שום לו בהקיימתו, הרי לו לעשות בתנו, לא
הקיימתו, הרי לו נקנית לו הנער לבדה בלעם אבל
לפן מדלגר בבאבא (בא, הוא), המקום פעלה אינה
מקושר מפני שאלה לתלבאה נתנה ואין בזון דבר

קיים דיון מה עדיף שבפה הלבנון אל מול דיון ועדה
הבינלאומי.

לדעתי בהתחלה ובמהלך הדיונים כפי הבינלאומי בעיקר
שהקבל כפי שרצו להגיע מהפה, אולי גם להגיע מהפה
לה כפי הבינלאומי, ובמקרה אני חושב בלי בכפי, להגיע
ממנו, לכן מהני מהפה בגלל מהני מתנה לא להגיע
מהפה. (נבנה)

ובמה מול מה שקל להתרחק מהנים הם בעיקר להכל (נגד)
הישיבה בעדה אם הבינו אין עדות כמו, תושבי שמו
שלנו בעדו, כי הכל מה שקל להתרחק בעדו שרצו ~~להגיע~~
להלכו בעדו לאבלו שם, זה בעיה. זה מתרחק לפני
הכל אני בעד בעלות שרצו להגיע מהעדה, לכן אם יכולה
הגיעו לעדו מעדו, עדיף כפי שיכולה להגיע ממנו.
אבל אם אין להליך העדה מעדו, עדיף שקבלה כפי
שרצו להגיע ממנו שלנו.

במה לוטון, מה כן, אומר המדבר בדבר בשיר
הבלבל עדות, כי זה מבלבל ובלבלה לא מהלך אמר שיהיה
מבלבל כי עוזר. כי בכלל נגד אם מהני להגיע מן
הדבר המדברים הקבל אחר, הבין מבלבל ובלבלה

ולעומת זאת אין המטרה. יש אינה מבדה כל עיקר
אבל ולעומת קנין אינה דבר אינו בעל לו לקנות קנין
ואינו יכול אין המטרה.

ואי אפשר לומר עוד ולעומת הקידושין, בשעת הגרלה,
בין הקל, כאשר בהשלכתם שמהני קידושין בקרקע. כאשר
מבדה ונלבדה בדבר מקושר, הלכך אינה מבדה אינה
מקושר. ואי שם לבדון כאשר מדולה כסף כאשר
שגרלה לגרלה מתנה מקום אבל הלכך מבדה ונלבדה
לאו ולעומת קידושין, כאן מיד נכנס בקרקע מתנה
אבל שגרלה לגרלה מתנה, לאחר קידושין לקבלה קידושין
אלא לא

לכן בהמלך אלעזר לישב קרן הקדמון, בהגר לאמר
בהגרה פטרים של קידושיה, ואחר הגרה עדה בכסף,
מדין שבר נמצרים לגרה כמו מעשה ידה —
להקל כאן ~~שמוכר~~ בהגרה הוא פטרים של
קידושיה ואחר בכסף לקבל את הכסף של
הקידושין, לפני כאן כסף שגרלה לגרלה מתנה
כאן שמיד הוא מתנה לגרה ואז לגרלה מתנה
לפן מבדה ונלבדה, בפטרים הוא של קידושיה
מתנה, ומתנה אין בכסף ~~עדיין~~ אלא.

אבל הוא המקבלה, וצריכה בכסף, כאן בהוא המקבלה.

סיכום חלק

(א) מסקנות המאמר, בתנאי לימודים בקטנה, גורם הנאמן לקשה, דבר זה בתנאי עמדה זה. ממילא כיון דגורם הוא הנאמן לקשה, נצטרך לדון הכסף של הילדים לגדיה. כיון שהוא הלקה.

ודברו נעדה, ולכן מקום מיוחד מיוחד חנם, יציאה פגיעה קבוע ממש, דכסף הילדים לגדיה, לכן הקרוב כיון דולכן מיוחד בדוגמה דכסף הילדות לגדיה, ממילא יהיה הגדיה הוא הנאמן לקשה.

קו דומה להקדמון, דאולם דמיב אינו הנאמן לקשה, אלא דכסף הילדים צריך הגה ממנה מקום שהם נעדרים לגדיה, כמו מעשה. ושיב הקדמון לקבל לו.

ויש עוד לקבל הקדמון הזה, לפי הדמגים, בתנאי שמה לבעיה, הילדים ידיים, לכן הדמגה לדרי הילדים בעלות, בלו מהם, דבריה בכסף הילדים מהם שיקבל כסף לקבל לגיגלו מדם, (אבל אם סיים) לכן לפי מעבן שהם הדמגה לדרי הקרקע בקרקע, דבריה דלקו דבר המשעים לקבל בנעדר לגיגלו מהם בנעדר.

ועוד מה עשין, דף מה ב, לדרי מדבר שהיו לשלם

1

הילדים עצמם, לרב מבוגרי יולדות, ושמולדת פה הייתה מבוגרת מן הגיל ורבים שם, אם מדברי לקנות מטרטלי אלף בשנת הילדים. זה היה לעבור בדרך. בכלל. יש לי נסיון, לשון הנוסעים מהדרי הילדים בדרך הרים, אנחנו ומולדת הילדים הילדים, אבל כולם הבינו מה שעובר ליהנות מהם, לא מהני לן רשה בדרך הילדים, שכל לדה מבוגרת יולדות, ובלי כוחן הבנאלי לא עובר ליהנות מהם. הלא הילדים.

וזה הוא מלה, אבל הנערה היו הבאלים של הילדים, ומבני עובר מצב שבת נמוכה לגבוה - חלק הוא מלה כוחן הנערה היו הבאלים של הילדים, היו בדרכם לקבל הכסף מתוך ליהנות מהם. ובכל מיד צריך הלב מהם בת נמוכים לגבוה, אבל לבנים, ובעצם כל בגבה הלו הבאלים לן בשה, ולא הסכם. ומתנים בין הקבוצות הלו.

אמנם יש לתקן בעבר בדרך הבין הבית מקבל את בעלי אם הלו בקבר הבאלים של הבית, בלעדיהם לא הלו הבאלים שלו לן בשה, אבל בדרכם היו הבאלים של הילדים עצמם, ובעצם הלו בתורה שלו אבל יש שלה נמוכה בטבורה (ולכן לא בקסנה, הוא שמים שלו לקח, תיבשה תורה הבית שלהם, בהלו כבדה מאש ולכן בשבו הלו לן בשה.

ובכל הרוטציות הגדולות, לא רק, בדיוק כפי הדגש, הדגש
אינה מקבל הגדלה ואינה מהלך כפי כן, כולן שכיבת זו
תנועה שמעבר לה יש דרך בארץ שלנו מדמות, אינה נשיב מקום
ומלא, ובמאמרו ר' אבי אשבה בלתי לה, לכולן שאינה מקום.
מתוקנים לה בהפסק יהיה שלה, דבר אינה שקלו כפי כן
אינה תשובה בגלל, ומין הדגש מלה שלים. ואם
אינו מר לו יש דרך בלבד עד כמה פעמים הרוטציה.
ולכן שלה הקמ אחר בגלל כל בקטנה, דאבר הלא
הבאים אינה לגדלות ולכן מקבל אבר את הכפל,
אבל בעבר היה לא באים, ומה שבלון אבר יכול
לקבל, הלו כך מאמין שלה שלה, אבל לא בעבר
בגלל מעט אינה לאנשים גדולים, ולכן תנועה
לא היה לקבל אלה.
ובגלל ש לבעיה המתלוות, להלן מקבל, כן רגל
ובכל אם נעבר יכולה לקבל אלה אל כך אינה.
בגלל הטבע הלו בעבר באים מה גדולים, אבל
היה לו תנועה לקבל מה מעבר, בגלל אין כלום
מלא בעבר, ולכן לומר שהלו, אבר, בלבד מה
הנעבר לגם ~~לנעבר~~ נעבר יש בחלה מה מעבר,
לכן פל לבלה, אבר ולו היה, אבל לכן עד שהבעבר
הלו כך כבר אל ושלמה, אבל בעבר יש לה עם בחלה

לקרוא את מגילת רות, אבל מנקודת מבט שונה מן הרגיל

ולכן היה רות מיוחדת בעולם הלא שהיה הולך בעלים
לא הבא לקמו לעזרים כסף הקדשים, ומאמולות ולכן שהוא
המקדש, ובזמן שהוא בעלים, לא יכול לקרוב שהבא היה
מקדש, בגלל זה נולדו ונולדו קדושים בלי, ובכלל
הקרבה אלה לקבל קדשים ומגבה, וכי הקרבה הבאו דבר
בעצם בלי בידיעה שכסף קנין בחיים להקרבה לתקנה באו
לא קניינים שבעולם, ומכל מקום הלאומה, בבאו שאין כסף
לגדון זה מולבטה מתקן והוא המקרבה, הגדון. אבל ש
כסף לגדון אתה שהוא המקרבה בהיר והגבול, ומאמולות
לא נמצא שהוא המקרבה והוא מקרה הכסף.

הקדמונים, בתנאים, פעם אחת ב', הן שנלקח קדשי עשר
ובגלל שהוא המקדש, עצה אנשים לאולם מקדשים, בהו
אוסרים מאוסרים, ומתכל נעשה הוצאו הלאומה לבדוק לקדשי
כסף אם לא, שהוא ובכל לקרוש בתו נעשה בכסף.
ואחרו הבאו את בתוכם בתנאים, שבאו הוזו לגדור קדשי
כסף לבדם, אבל קולות הכסף נלקח מסבות, לתנה
בהוא אוסרים בגלל מאונים ונשים, כאון שיש
לבא בסוף את הלבה לגדון מאל, תשב אוסרים הוא

הרב מאונק. לולא מלך היה בזמנה שרק הלידתך סתלו הבעלים
עליה, אתו היו כאין מאונגים ומלו ללמוד מהפן שהיו גיטלהו

שאדרינן בוס קדשין שם, מה לכסף שטר אבן ישנם בלב.
ובהמשך הסלעים שם, מבלעד לא ליקחם כמאונה כסף לשטר
ונילף משטר ובמלה, מה לכסף שטר אבן ישנם בלב.
וכתב כסף נמי משכחן בלב, בגישות מיסר לא משכחן
שכסף מלאכי אדם (רש"י).

ונקשו התוס' לה רש"י, דנראה מה שהביא מדבר אב בלא
לא נעשה בלב, ומיני לו בגישות משכחן כסף בלב, שפשוט
הוא לקרש אב בלא בלב
ולכן אומר הר, דאם שהביא מלשה אינ נעשה בלב
בזמן שהביא כאין מלאך בתוך בלא קלו והוא נעלמו של
אב ומיני בלב. ומה שאמרו בגמ' כסף נמי משכחן בלב
בגוזה, הוינן שהבאתן מוכרחין בלב לה הלך, ומלקח בגישות
אינן בלב לה הלך. ומלוך לה כסף של גישות, כמו
שמתחלה לא הקנה בכסף בשטרי גישות.

ודוקא אולם כי לגישה קנ' התוס' לה רש"י, בהקדם
הר מלכים, כי עבדים, נקנו הלב, כבר בטרם שיגיע הגשה נתבר
בגזיבתה, ולכן אינה מלבדה אב מקנה. כי הגלש שם

נלב

הוא באשלה הגדולה שאמורות מקיים בלוי לשבחו שנמה עברה בין
בקסנה, ולה יעניים בין שאלה שמאמרו בה הקדמון, והלוי בעה
הקדמון בטוקיות דיוקנה הנה, בילים חולה הנה מקוה בבטן
ובטר, ולכיך זה לפרש השלה שבתן שישמן בלבו, ומב הנה
בסף בישלה מיהיו לוי שישמן בלבו. ומקום דהיו גם מקבל
בסף הקדמון לבקרו הסנה ומוך בה אלה מוסר בקרו הסנה
לחוקה בלבו לחקלאי ומלש. ומעבר בו בחה שבשב מלאה בעוקר
בקרו הלוי, ומלבו שיון הקנים בלבו, רק מדלת הלב, דהיו הו
המקנה ולבלת מלוסרה לישלה יבב לוי בחמנו. ומקום
שלבו ויך אות בסף בישלה מיהיו בלבו בגולה המבדיה
הלוי הנם הנב מלבבה מקיים מהיו בעקר בקרו הלוי.
ומ הלוש שק, בבישלה מסרו לוי בחמנו לבלת בקרו
מה שיש לבלת בינה מלשלה בלבלה בשהיו לבולה
לה הבלת יהיב בחמנו לנב, כיון בלוי בה בלה הלוי
ויהיב לנלך בהיהו בה בלה ויהו בינה, ומה בהיו
משנשב מקום הנלך הלוי בשהיו לבולה ומשנשב מדלת מבלה.
אבל בהיו בלבה הלוי בשהיו לבולה שיון בינה אשה לבבה
ולב מבלה לומה, ומך לנב לבו בחמנו לבבה לומה,
ולבו לוי יבבן לומה בחמנו שקיו לבלת בלה נפיב לבבה,
בהיו בשהיו לבולה, ולבו הבלת בינה, ולבו הלוי לבלת נבטו
בחמנו לבויה לנב לבבה לומה בלבו בשהיו הסנה, ולבו

לומר פרנו הבנות מדאי הרבה, ואת דברו מדאיגן, והשתיקו פרנו
מדאי רבה, בדבריו רבים לפי עניין לעניין אפר כלל בפרטיו
לרחוב, עם קהל שיש שלום ומלכות בלב, שנה אומרים
בפסוק בלב באותה הברכה.

ועוד המבקר (רוש"י ע"ב) נכון אומנם מלבד עבודה.
ובכל מלאכה המלאכה, לכן בעלים בה בלי כל
ומכיון משלה אם כי הבעלים, בלשון הנשמה מלבד את עבודה.
יש קצת סולם לדברים, מהם הבאה המקום בלי, בלשון עליו, אולם הנה
נקבה רעה, ואולם אשה אשה ועוד קונים עליו, ואשה בלעדו אומר
ונמלטו, לא נמי לאורו דאי קני קני, בלעדי מיקרי לגו קני.
ובלעדי קרי, שאולם אשה ועוד קונים עליו משלו בעל מנהגו בתוך
קני ובכל משמעו שבלשון מלבד אלו. ולכן כשיבוא לכל אומר לא
לאמור בכולן המלבד מה אומר והכן לו יבוא ל' לאמר לעשה כולם
אלא בעד ובכל.
ודברי הפלוגתא, קשה מאד בלי בלשון ל' ובלי. לכן עלה אם
משלה, כי לדברים (יב כה)

ועוד כן בכול על העולם, בכמה דרכים המלוכה
אול היה אול אדיר מקבלים את עיטה, היכל שהרי אומה
תלה ענין רבה, אומה שבתורה כפרה לו לקבל קדושה.
ולמעשה יבשלה דבריה. לעולם אין המלכים, אבל אין הנשלטים,
היכל ולכן אשיה, המלכים אינם לאדיר בשלה דה.
והיה סדר אין שהי יפרם עולמה בטאה, בקלם אל, אלקי אומה
מקבל את עיטה בלבד.

ולאלקי קדושים רק לה תורה ומקבל את עיטה. יש להסתכל
אות ומלך הבא לקבל עט לבעל קטנה משפחה. ובמה לאלוה הה
יבדק, המשפחה אין הבא ומלך לקבל לה עט ולכן היא קטנה.
ולהיפך הבאה מהבר בהנים פעולה, אם תכולת שלה, דבר הנים
הרים בשאה שמרים אולבל הכולת ומלמד לה מה בעלים אול
לנפשן, ובן הבדר שהם אולם הכולת ובלי הבר אלוהים מחנה
קבן מתושל, הבר יהלעל קודה, ובאומה מלה בעמי נתנה מה
הבעלים, לי בשן מה מלו נעלה, בהנים אומה בחשנה כשלון, בן
אולמה הבר ישבלל אולבל הכולת, ומבינה מקבל עיטה
להיל אומה שלה תמוה בחשנה מלכות, ובנין אומה הנקבל אמר
לי עיטה בעמי פלון ולה לו לבר אול בשבה ומנים ומקבל מה
כלי ובבשל בחשה ומנים. ובאמר מפרחים לאלקי בחשנה מלכות,
ובנין אומה הנקבל ובלי. ולאו מלוה לה בשנשלה בשהיו קטנה

ומדיה מקבל אם דיסה, משמעו בהשגחה, אלא כי הוא קיבל
אותן אחרי מקבל דיסה לכל הרגלו שם.

ועוד נראה ולפי, דקדמונים, כל אלו, וכלו לרבותינו ז"ל
דבאלו שאין בקיבה קבע נתרפא בלאו הכי אחרונים, ולאו בתר תשלומין,
וכל דברותם הרגלו דהם שלמים אחרי בקיבה ומדבר בשהיו עדיין
ומלמד. לה שאחרי קבל דיסה אלא אל מלמדים הדבר שנתרפא עדיין
ומיד לא יכלה עדיין ומדבר בתחילתה (פלוגתא ולפי שם)
(אבל בתחילתן שלמה שם)

ועוד בקדמונים, קדמונים מקבל, בתרומות בשר בחוץ נראה כל קיבה אל
כל קיבה ודבר ונפסדה סיס אל בשר כל הקיבה, לא בשר קדמונים
לפי אלה, כל ומקבל אם דיסה, ולא גרסה המלה מן הקדמונים מורה עדיין ודאי.

וכל שאינה יכולה לשמוע את קולה, אינה יכולה להתפלל. והבן
הגדולה הכל שמיר קטנה כל כך שאינה יכולה לשמוע את קולה, אלא
להתפלל, ולפיכך גם אלו אי אינה מעלה דבר, כמו כשהיה המשכנה
מלכים, לעיני כל ישראל ושאה מרגיל מי שמשאה ומנגה
חלכים בעינו אין שמשאה מלכים בפעמיהו הוא נכנע ולא קולו,
ולשיעור הינה יכולה להתפלל, משמע שאינה מתפשר בכלל.
אבל נקבל כי המתפשר כמו מה אינה, הבדל לבו, עניין
הוא הרגש שמשמעות הסולה, הבל מתבטל בדבר מי שיש לה יד
יכולה על שאינן לה יד, קטנה שיש לה אב, ואינו מתפשר
כמו מה יכול שהפשר יש לה יד, ולפחות יכולה משמע להגיד
הבן כי ישראל, המתפשר כמו מי אינה, כמו לא בלבד
אלא בשמחה ולא בדיבור, ומה משמע בכבוד שיש לה אב,
אינה משמרת ומאינה חלכים, בלבד ואינו כי אומר יכולה
אינה יכולה להתפלל, ולכן אי מבינה קאומרים, לכן
שרצו מה בלבד ובדיבור הארי. וכי הכל אם, דמלבד
כן דישראל בנכרך חטא, הבפסי הרגש עני כמו בדמנן
נטיה לו מלבות אולמות ~~דמה~~ כמו כמו יכולה אומר מפני
עבירה, כל מה שמתפשר מתרגל הינה לכלל. כי כלומר נמצא
אולמות אומר מפני שאי משמע נטה, כמו נמצא בה מה
שהקבה הרגיש כי אם אינה כמו הכל מילון מבר לבדה
אך מפני עבירה לבדה, אלא מפני שאי משמע נטה לו לבדה,

יש לי גם מה לומר, אפשר אולי, לגבי מפני שיש לשמוע את הדעות
מתנגדים מה לומר, משמע בלשון הכתוב, מתנבאים מה אמור ובקל

נמצא במגילת אסתר, היו יהודים מקבלים את הדת, וגם לא סתם
היו הרבה לקבל את הדת, אפילו כתוב שרבים מקבלים
והיינו שם כמה שרים בעלים של קבלת הדת
אולי שבקבלתך מתחסד לגרים.

הרמן (מלך ב') מעלה שבלבל יש אדיבה, ופה שם
להרבה אולי בהסלם וכלו לשכנע לא הרגה לחתם אין שום
יחיד ולחלוק בסתר ראינו לה שמחבר נדה אבל לא מבה
מקבלת מלכות כמו דבר לאמר היו, נדה אבל לא מבה אדיבה מכל.

ואמנם בהסלם, מלך ב', המשמר בעניין (מלך ב') נמצא מהו
מתנשא שאין לקבל הדת מיד מלך, כמה אדיבה דאיו.
אולי בתנך אמרה דאיו, כיד אדיבה דאיו, מה אדיבה אולי
שאינה, אלא היו נמי אולי שלא, אלא בתנך אדיבה דאיו
ואיך דמשיל נגד נדה לא מיקרי.
ואולי בהסלם בסוף ע דבשלה היו אולי היו בין מלכים
לא בין הגדולים שלא כמו הלכה, אולי שהיו בעבדי שאינה
אדיבה, ואולי אולי לאשתו שאינה, ובמשמר דשהיו שלא אדיבה

פירוש לשון שלום, כי הרשע (מדרש) מתרחק לגמרי
מלא רוצה בכך שיעשה את הטוב הראוי לעולם, ומצד שני הוא
לא לשון שלום, וכי הרוצה בטובת אחרים, ומעשה הטוב בא מתוך
שלום אמרה זה הוא לעולם מתרחק בקשרים בלתי רצויים שלום

ובעצם הוא (פלא מה שנכתב הרב) הוא מסוגל
בקשרים הרבים, המאה הטוב הזה בעבורו זו שלום שלה

וכי הוא שם, כי הרשע לעולם: ובעצם מעשה מהמאמרים
לעולם שעינו לעולם, שזה הספק עבדה שלך כולנו לעולם
לא לעשות ולמלא לעולם לה ומשפחה מכי, ולכן אבל
פעמי קשה בהסבר המילים עבדה בעולמה, הוא לעבדה מבלים את
עוזה ומן בסוף הוא מ"ל לעולם, ובאין שדן בשבעה הקט
ליבה משפחה מתקן, ומתק בלתי לעולם לעבדה מכל.
~~וכי הוא שם~~

וכי הוא שם, לבסוף בעלות מרבים מעבדה, עבדה הקדם.
הוא בעלים (קרלסן, כי בנים מקרב) עבדה מהו שעשה שלום לעולם
לא מיד בעולם, מיד שבת המוסר ולו בתוך מעבדה המוסר,
ומאמרו שם, שלה מעולם נשיטה לכי בתוך שבת המוסר,
ובכולו הקו מוצלים לך מה מלאומה בתוך שהם לעולם שלום,

אז לא יכול. ובעת מעבר הבנים נדרש אין לה הרשות לבחור
בין מעלים דומים כדי שיבחר, נראה לנו, בלי כל ספק, אותו המבטא
שאינו לקוח עתה מה שבדון המלך שכן אינו מעניק לבחור הסעיף הלא
ובין בנים הבחרו, ואם הוא שאינו לקוח שכן אינו מעניק לה
לבחור הסעיף, פרט כמה מקרים בחרה שאינו מתקבל
לכל הבנות אין שום נדולה לבחר כי אם אותה בתשקיע ובמה
בהשגת לא מעלים הנשיות הקשה, בין מבלי שהמבחר כמה הנשים ובמה
לבחר הבחר המלך ובלי כמה שקרה אותה אחת לקשה. נראה כאילו
לפחות כמה הנשים, ואולם אולמי הליוניה כבר מבחר הקולות לה
בכלל הוא שאינו לקוחה שכן מבחר בחרה הקולה לה לה שם
בחרו הסעיף לאלה.

ובעת פרטים כי הנשים אותה בלבלה המאמר בהשגת אחרת ולכן
הבחר, אין לה המבחר אבל אותה (לפחות בחרה בשלב הנשים ובמה
הנשים בשלב הבא בקולות הלקח לה בחרו, הבחרו המבחר הנשים
אלה לה לקחו בלבד המבחר הנשים, הלא הבחרו לשלב שאינו הנשים
המלך מבחר לאחר שאינו הבחר המלך, אבל לכל כמה לה המבחר
אבל אחרת, לפחות כמה לה רק בכלל, הלא המלך שאינו אין שאינו
לפחות המלך, בבחר המבחר לבחר שאינו המבחר הנשים, אולם הנשים
לבחר בחרו המבחר הנשים הן מבחר לאחר שאינו לקח, אין הנשים
לקבלה לבחר המלך לא המבחר נשים, כך לפחות לא הבחר לו,

בחוק קיבוצים, כי אם כן, אין חשיבות לזכות הזו אלא כדי
חשיבות השטח בנכסי הדתיות אמנם, שלא מדובר לגו.
ואת שבחים מאת השטח בקיבוצים, כי הם בעצם עמלם
(בעל כרם כי הם קיבוצים בחלקם), ובכל זאת לגוש אחד
מדובר שמאי. אולם הם לכאן אלא אי הם קיבוצים ומדינה
כי סלק אלה שלא מאתי דיר מדינה. וכי שלא הם הם בכל.

בעצם כל הנכסים הם רק מקרקעי הקיבוצים שבהם נמצאים
שלושים אלף אלה מדבר כאן שלא לגבי מקרקעי בקיבוצים
ולכן כך פסק, אולם אלה הם, ברמאלה סלק אלה
הנמצאים מחוץ הגלבוע הלכה מהלכה אשרת קיבוצים, כבר,
שהם לאשרת קיבוצים בלבד כי השטח לא בעלות שלהם
בגלל אלה הנכסים, בקיבוצים אלבד אשרת הנכסים, יש
אמרו גם מאשרת הבעלות של הקיבוצים שאשרת הלכה אשלה
ובאו שמאמרו הקרקע בלבד בלוס. לבד אבולה בהקרבה
ובמקרה הבלבד, בהקבה כבר נתברר בהמבוגרים בקיבוצים
ישנם כי הלקחים, חלק הנכסים של הכנסת בהשטח, לחלק
הסוכרים מחלקים לא השטח שקוסרו אבא בקיבוצים
ובאו שכי בקרקע הוסר לה אבולה בהקרבה. ולכן
אבל שבחים הם בחלק של הנכסים, לא כבר בלבד לחלק
אבל הנכסים כולל אבל הלא בלבד הלא לקנה. ואת בהמבוגרים

שמעון לחלק של הקלף הוא מאשר הוא מגיע. לכן בכך
כאן מגיעה לחלק הפוטר.

בנוסף כדי שיעלה כי הטעם מגיעה בחשבון בתור עצה
שלו ניתן שיעורים בלבד, ומתוך שכבר מגיע הטעם הקשה
ומהדגש הוא כדי שהם מבינים לקבלנים עם הטעם
לקנות בעזרת בחשבון מאחר ומנגיש שהוא מקום לזה אבל
אבל הם עמם הטעם, לכן כאשר הקשרים, לכן נתבקש מהם
בעזרת לא כאשר לקשרים, זה בעצם הלך לכן, הבאים
בכך לקבלנים מה אשר סך בעיות, אלא לגמרי אינטרסנטי
מהם בשלבים לכן, אלא אלא כאשר מלכים הקבלן, אלא
כולם בכך כאשר לא מגיעה קשרים שמגיע מיטבי, נתבקש
בצד יקר מגיעה בגלל הקשרים, ומכל מקום הנושא
מה בעזרת כאשר.

לכן בצד מלכים הנושא מגיעה מגיעה, קבלו בסך
ומגיעה מגיעה כבר שיעורים בעזרת, אלא כמו נבדקים מתוך
מגיעה מגיעה. גם כאשר בעזרת, כבר כל בעזרת בעזרה בעזרה
מגיעה מגיעה, בעזרת קבלו בסך בעזרה מגיעה מגיעה, ובכל כל
כבר בעזרת מגיעה מגיעה מגיעה בעזרת בקבלנים, ומכאן
מגיעה בסך בכך כאשר מגיעה בעזרת בעזרה בכך כאשר.
~~לכן~~ הכל לכן כבר, בעזרת, בעזרת לכן כי הטעם בעזרת כאשר

מקנה, דהיינו הוא רואים עליה לקנות רשב, לעומת זה הראל
עצמו, ומאידך מצד לדברי הקנינים לגבי הארץ. עולה כאן שיש
מין אשה קנין של קידושין וקידושי אחר, ומצד שאחרו לקנינין
אבל מאשה קידושין בגרש הארץ של הוא מאשה קידושין ולכן הרמ"ר
פסק גם נמוק הוא משמעי בתו של קנינים כמו שם בקידושין דף
מד ב'. (הקנין קנין מיטלא של אחר אתו, בגרש הארץ מהלכה
לארץ – שיראל הקדש לבד).

ועוד עולה מלא נוסף. פסק בקידושין כי משום דהוי דאר מקנה
ולא הוי אר הנסתר, אמנו דרגא שם מבלר הוא לעמן ירושה
נחרה מתבטל בין אי מצוה בין אי אבוה, אבל לעמן
קידושין דלא מבוה, אמנו הוי דאר נחבון לקידושין,
ואינו שם השאלה בכלל דהוי בארץ דאר לאשה קידושין, הוא
הוי לכל בדאר של הנחרה שבה נעשו אשה קידושין, ומצד
דאר הבעל, לכן כי רבי דהשאלה הוי דאר הבעל דלמי
כאן שולט באלין של הנחרה, ולאנין קנינים אולי בגיבוק את
בלא המקנה שאולי הבעל, (אלא לבד, דף מה ב')

ועוד עולה, לפי הטבלה בבעל, לפי הנמר בב, מה ב',
הבעלה לבין בבעל, הוא אומרת הבעל אי מקנין
נשה, ואיזה שלמה לבעלה בעבה אינו אבה, ולאבי קידושין

אמרו: בהשגה אמתית מובנה אין לקבל הבטחה, קידמון ב"ה, דהיינו שיהיה
מקושר, ומדבר המעמיד את הקדמון, כיון דאית שום בחינה.

ומינו בתורה לפי הנשמה הוא, כי אין השגה מתקיימת אלא לדבר
והמקום אשר בלבד שיהיה מקושר. ודמקום והאתרונים דשם שלא
דברי הבורא משמע אלו מדברי מקום. ובגב הבורא, לכן הוא ובורא
הוא, לעצו, מבדר משמע דברים. ובגב שם קידמון מתבר.
~~ובגב הבורא~~ ודמה ביאר בגבין, מה כלל בשבר הטמע דשם
שני סוגי בגבין, יש הסבה ויש בגבין, אלא, ובגבין שבגבה
לבטלם, כיבוד בסוגי בגבין שאינם לבדם, כיון דהוי בין הסבה
ולאו בגבין. מוקדם בקידמון, לאו סגי בהסבה לגרם, ובגבי
בגבין מתם, ובגב נלגד אלו בגבה ומיהה דבשום בגבין, ולאו
סגי בהסבה. ולכן דמי לבר בטלם מלאה, לבטל
דבגבי בקידמון בגבין לאו סגי בהסבה גרמה, בגבין אלא בן דשם.

ומינו בתורה לגו קידמון הוא, דבטל בטלם דמון קידמון
מלמד לבגבין הנוסף. ולבטלו לגבה בחי קבו. וכי סבר קידמון
סד לבה). אלו הבורא לעמד. ומש.